

Pegels voor Zegels

Pegels voor Zegels

In het land van de lange witte wolk

Ton Dubbeld

Schrijver: Ton Dubbeld
Coverontwerp: Bokko Design
Corrector: Nel Leerentveld
ISBN: 9789402130973
© Theodorus Petrus Dubbeld

Waar de kwaliteit van wijn, word bepaald door het moment
waarop hij wordt gedronken.

Word de kwaliteit van een vakantie, bepaald door wat men
beleeft.

De in de tekst vermelde nummers tussen haken.

[1]

Verwijzen naar de GoogleEarth koppelingen.

Zodat je ter plaatse kan rondkijken en zien
dat alle in de tekst genoemde locaties echt bestaan.

Stuur een mailtje aan:
tondubbeld@upcmail.nl
en ontvang de koppelingen.

Hoofdstuk 1

Hoe pak je zo iets aan.

Hij had het zich vaak afgevraagd, maar een antwoord had hij nooit gevonden. Het was al weer heel wat jaartjes geleden dat hij begonnen was met nadenken over het schrijven van een boek. Nadenken is één, maar uitvoeren is een andere zaak.

Moest het een verhaal worden dat de werkelijkheid weergaf of een verzameling verzinsels. Het beantwoorden van deze vraag alleen had hem al meer als een jaar gekost. Maar nu was het dan zo ver, hij was begonnen. Wat het werd zou hij wel zien. Maar de kop was er af. Buiten sloeg de regen tegen de ruiten. Na een periode van uitzonderlijk mooi weer in april was het nu weer normaal voor de tijd van het jaar.

In gedachten ging hij terug naar zijn laatste reis die hij had gemaakt naar Nieuw-Zeeland. Dat waren nog eens tijden. Elke dag weer een nieuw avontuur. Elke dag een nieuw panorama. Elke dag een ander restaurant en een ander onderkomen. Zo ook die keer dat hij samen met zijn neef Peter in Manapouri had overnacht. [1] Met de boot zouden ze een tocht naar de Doubtful Sound gaan maken. 'Weer lekker weer Peet' zei Ton, ondertussen de lucht afspeurend naar de beloofde bewolking en voorspelde regen. 'Laten we maar vast gaan, dan kunnen we nog tanken bij dat station in Pearl Harbour'. Na een ritje

van niks, stonden ze aan pomp en was de wagen, een Mitsubishi Lancer, snel vol getankt. Terwijl Peet afrekent, kijkt Ton rond en ontdekt een leuk kerkje dat dienst doet als café.[2] Terwijl ze wachten op hun koffie die, zoals gewoonlijk in dit deel van de wereld, met zoveel zorg wordt gezet dat je er wel een kwartier op moet wachten, komt het gesprek al gauw op wat deze dag hen allemaal zal gaan brengen.

Lijkt me heel leuk dat varen zegt Ton, ik ben benieuw wat voor bootje ze hier voor gaan gebruiken, we gaan tenslotte ook nog een stukje de zee op heb ik gelezen. 'Ik hoop, dat het een beetje behoorlijk ding is, want je weet dat ik niet zo'n zeebonk ben', antwoord Peet.

Als de koffie, na veel geblaas is opgedronken, lopen ze op het gemak naar de haven.

De aanblik van de bootjes doet het ergste vermoeden. Ze zien er wel snel, maar niet groot uit. Toch gaan ze aan boord, want je moet alles geprobeerd hebben en de rederij zal toch geen onnodige risico's met zijn passagiers nemen? De boot vertrekt met achter zich aan een hekgolf waar de honden geen brood van lusten. Tussen reusachtige bergen door stormen ze voort. De eerste stop komt dan ook snel in zicht. Ik hoor net dat we met een bus verdergaan zegt Ton. Over de "Wilmot Pass" een weg die speciaal is aangelegd voor het vervoeren van de zware machines die bij de aanleg van de centrale zijn gebruikt. Ik ben al blij dat we weer vaste grond onder de voeten hebben

antwoord Peet. De stilte is oorverdovend als ze over het steiger naar de overstapplaats lopen. Het aanzien van de berg waar ze tegenop moeten is intimiderend. Als ze in de bus stappen zien ze op een stoel aan de andere zijde van het gangpad een jonge vrouw plaats nemen die er op zijn zachts gezegd niet al te florissant uit ziet. Ze kijkt strak voor zich uit naar de grond en doet duidelijk moeite niemand te zien. De bus komt krakend in beweging. Na een lange hobbelige reis over een smalle en steile weg, komt de volgende boot in zicht. Deze is van een flink formaat.

Het vermoeden rijst dat het toch nog een leuke dag gaat worden. Tijdens het overstappen van bus naar boot valt het Peet op, dat de jonge vrouw dicht in hun buurt blijft rond hangen. Als de boot eenmaal is vertrokken, komt ze bij hen zitten. Het blijkt een Nederlandse jongedame te zijn en ze raken met haar in gesprek. 'Ik ben Kyra, en blij weer eens Nederlands te kunnen praten' zegt ze. Ik heb de laatste dagen wel het een en ander mee gemaakt. Toch niets ernstigs vraagt Peter vol interesse terwijl Ton een paar kopjes koffie gaat halen. Nou dat zou ik wel denken. Ik ben als backpacker onderweg door dit fantastische land en dan maak je wel wat mee hoor. Vanmorgen nog ben ik als het ware zo uit de auto van mijn reisgezel geschopt. Ik had hem gevraagd naar zijn nachtelijke escapade en daar was meneer niet van gediend. Wat is er dan gebeurd vraagt Ton terwijl hij de koffie op tafel

zet. Wel we verbleven samen in een hostel, waar ik als tegenprestatie voor het meerijden, voor het eten zorgde. Gisteren avond toen we al sliepen, ging meneer heel zachtjes naar buiten. Duidelijk met de bedoeling mij niet wakker te maken. Ik ben nogal nieuwsgierig van aard dus ben ik opgestaan om te kijken waar hij heen ging. En tot mijn stomme verbazing zag ik dat hij stond te praten met twee mannen die ik niet kende. Wat ze bespraken kon ik niet horen maar ik zag wel dat hij een pakketje aan nam van een van die mannen. Snel ben ik weer in mijn bed gestapt en heb me slapende gehouden toen hij weer binnen kwam. Maar de hele nacht heb ik me liggen afvragen wat dit allemaal te betekenen had. Ik had in de afgelopen dagen wel gemerkt dat deze man, een Franstalige Belg, erg nukkig kon zijn en soms wat ongenueanceerd kon reageren. Maar om de goede vrede te bewaren “en mijn vervoer zeker te stellen” heb ik er maar niet teveel aandacht aan geschonken. Onwillekeurig herinnerde ik mij dat het wel eens voorkwam, dat we ondanks een afspraak ergens heen te gaan, we uiteindelijk heel ergens anders heen gingen. Wat hij dan verklaarde met “ik heb er eigenlijk niet zo’n zin in”. Het overhandigen van een pakje midden in de nacht paste in deze vreemde gang van zaken. Dus vanmorgen vroeg ik hem in de auto wie die mannen waren en wat ze kwamen doen.

Het leek wel of hij explodeerde, waar ik mij in vredesnaam mee bemoeide. Ik kreeg een hele stortvloed aan verwensingen naar mijn hoofd en kon meteen uitstappen. Ik ben toch maar op de boot gestapt, want wat moest ik anders. Terug lopen naar het hostel was wel een optie maar de trip was betaald en dat zou ook zonde zijn. Dus nu zit ik hier, met veel vragen en een Franstalige Belg op één boot. 'Is hij dan ook hier' vroeg Peet? 'Jazeker' zei Kyra, hij zit daar een stukje achter je en hij houdt me steeds in de gaten. Omdat ik niet weet wat hij van plan is heb ik maar aansluiting bij jullie gezocht. Peter staat op om van het uitzicht te genieten en loopt een rondje, zodat hij Belgmans eens van nabij kan bekijken. Als hij terug komt zegt hij "ik heb altijd al een hekel aan Fransen gehad, maar deze ziet er zeker onbetrouwbaar uit, dit stinkt naar de misdaad" en gaat weer op zijn plekje zitten. We zullen eerst eens gaan bekijken wat we kunnen doen. Laten we naar het bovendek gaan zegt Ton, daar kunnen we rustiger praten. Gedrieën staan ze op en lopen naar de trap. Belgmans kijkt ongeïnteresseerd uit het raam als ze hem passeren. Op het bovendek is het uitzicht nog mooier dan vanuit de cabine. Bergen rijzen hoog op uit het water en zijn zo steil en dicht begroeid met bomen dat je er niet op zou kunnen verblijven. Met een snelle spurt schiet de boot de Fjord uit en gaat de zee op. Als de boot zachtjes op de lange deining dobbert vlakbij een rots om de passagiers een goede blik op de aanwezige

zeehonden te gunnen, maken ze een plan. Het belangrijkste is dat Kyra haar spullen uit het hostel kan halen voordat Belgmans terug is, want we moeten proberen uit zijn buurt te blijven. Wat het ook is dat Kyra heeft gezien. Hij is daar niet blij mee. En wij zijn er niet zeker van dat hij niet tot drastischer maatregelen zal overgaan als we eenmaal weer aan land zijn. Ze besluiten dat ze zich zullen opsplitsen bij aankomst. Ton haalt de wagen en Peet en Kyra zullen treuzelen bij het van boord gaan. Belgmans rijdt in een zwarte Toyota met een skikoffer op het dak, dus die valt wel op. Op dat moment verschijnt Belgmans onbetrouwbare kop boven de rand van het dek. Ton maakt een foto van Peet en Kyra en zet ze zo neer dat de Belg in de achtergrond staat. Want een plaatje kan nooit kwaad. Met een uitgebreide groet gaat Ton weer naar beneden zoals afgesproken. Hij zal zich de verdere reis niet meer in de buurt van Peter en Kyra laten zien. Zo hopen ze te bereiken dat de Belg er van uit gaat dat de neven niet bij elkaar horen. Dat geeft Ton een voorsprong als hij de wagen gaat halen, want snelheid is geboden. De reis terug verloopt zonder strubbelingen. Weer in de bus, nu met Ton op de achter bank en Peet en Kyra in een geanimeerd gesprek gewikkeld meer voorin. De Belg zit ergens in het midden en kan door Ton goed in de gaten worden gehouden. Hij zit voortdurend te bellen of liever gezegd hij doet pogingen om te bellen, want de verbindingen is hier tussen de bergen of op het water niet

altijd gegarandeerd. De overstap op de kleinere boot voor het laatste traject gaat ook gesmeerd. Alleen valt het op dat Belgmans dicht in de buurt van Kyra en dus ook Peter blijft. Dat ziet er goed uit hij lijkt zich, misschien noodgedwongen, op haar te concentreren.

Dat geeft Ton de kans eerder bij de auto te zijn zodat ze misschien sneller weg kunnen. Ton heeft al heel strategisch een plaatsje bij de uitgang weten te bemachtigen.

Terwijl Peter en Kyra naar het kleine bovendeck zijn gegaan. Als de boot aankomt, gaat alles razend snel. Ton is zoals gepland als een van de eerste van boord en loopt direct door naar de parkeerplaats. Hij ziet de wagen van de Belg al van een afstandje staan, eigenlijk staat hij niet ver van hun eigen wagen af. Hij kijkt snel om zich heen en vind wat hij zoekt, een klein stokje. Snel friemelt hij het sokje in het ventiel van een van de banden. Met een zacht gesis begint de druk in de band te dalen en tegen de tijd dat Belgmans wil weg rijden zal het stokje zijn werk wel hebben gedaan. Snel in de Lancer en met een ferme draai stuurt Ton de wagen de kade op. Just op dat moment komen Peter en Kyra de steiger afgelopen met de Belg in hun kielzog. In een beweging springen ze in de wagen en Ton geeft gas. Een blik door de achteruit leert dat de Belg er flink de sokken in zet om bij zijn wagen te komen. Na eerst op de kade nog rustig aan te hebben gedaan gaat het gas er op. Kyra die omgekeerd op de achterbank zit slaakt een gil, daar

komt hij al. Dat heeft hij verdomd snel gedaan zegt Peter. Dat gaan we nooit redden. Op dat moment gaat de Toyota langzamer rijden en stopt langs de kant van de weg. Hé, zegt Peter geeft hij het nu al op. Of hij heeft een lekke band zegt Ton terwijl hij een lach niet kan onderdrukken. Het trucje uit een grijs verleden heeft zijn werk gedaan. Iedereen lacht en de Belg verdwijnt uit het zicht, terwijl ze de richting van het hostel inslaan. Na een minuut of tien roept Kyra, hier aan de rechter kant daar is de ingang. [3] En ze gaan met onverminderde snelheid de stoffige weg in, die de berg op gaat. Helemaal boven was het hostel gevestigd. In de cabine aangekomen grist Kyra in grote haast haar spullen bij elkaar en smijt ze in haar rugzak. Snel nog een blik door de ruimte en ze gaan er vandoor. Onder aan de lange oprit naar het hostel slaat Ton rechts af. Gaan we niet naar jullie hotel vraagt Kyra. Dat wel, maar niet direct, ik wil niet het risico lopen die Belg weer tegen te komen. Stel je voor dat het een wereldkampioen wielen verwisselen is en hij is al klaar, kunnen we gelijk weer gaan racen. Nee, we wachten in deze zijweg tot hij naar boven gaat.

Ik neem tenminste aan dat hij naar het hostel terug gaat om zijn spullen op te halen. Dan kunnen wij naar ons hotel zonder dat hij weet waar we zijn.

Morgen zien we dan wel verder, eerst en borrel en een hapje eten. Dat idee wordt door de anderen met een instemmend

gebrom begroet. Na een klein half uurtje wachten, zien ze de Toyota met 4 volle banden de weg naar het hostel inslaan. 'Niet onverdienstelijk maar zeker geen wereldrecord' zegt Peet, die zelf het verwisselen van auto wielen liever in dagen dan in uren uitdrukt 'op naar de borrel', en nog voor de stofwolk van de Belg is opgetrokken zijn ze al op weg naar hun hotel.

Hoofdstuk 2

Toen Belgmans in de kamer aankwam wist hij meteen dat er wat mis was.

Alle spullen van Kyra waren er niet meer dus moest ze voor hem hier geweest zijn. Wat erger was, bleek later toen hij het pakketje wat hem door de twee mannen was overhandigd wilde pakken. Hij had het de avond ervoor verstoppt en in een trui gewikkeld. Alleen was deze trui nergens te bekennen. Een angstig gevoel be kroop hem. Het zou toch niet zo zijn dat de trui niet van hem maar van Kyra was geweest? Dat zou betekenen dat ze niet alleen weg was met de wetenschap dat hij zich met vreemde zaken bezig hield, maar ook het pakketje had mee genomen. Het moest toch niet gekker worden met die wijven, eerst betrapten ze je met je contacten en dan gappen ze ook je handel nog.

Als dit bij zijn bazen bekend werd kon hij maar beter naar een ver land gaan emigreren. Hij moest zijn pakje terug zien te krijgen maar hoe? Alles wat hij had was het kenteken en merk van de wagen waarin Kyra met die Hollanders was weggereden. Hij kon zich wel voor zijn kop slaan als hij terug dacht aan eerder deze middag. Hij had er helemaal geen rekening mee gehouden dat die stomme Hollanders toch bij elkaar hoorden, en hij had ze nog wel kunnen achterhalen als hij niet juist op dat moment die leuke band had gekregen. Hij

had die wagen zo aan de horizon zien verdwijnen. Maar waarnaar toe? Nieuw Zeeland is niet bepaald een klein land. Rustig nadenken en een plan opstellen was de enige optie die hij op dit moment had. De wagen had een Nieuw-Zeeland's kenteken dus was het een huurwagen en waren die Hollanders duidelijk toeristen. Toeristen verblijven meestal in motels. Als je als toerist een attractie gaat bezoeken verblijf je meestal in de buurt. Dus was de kans groot dat de Hollanders hier ergens in de buurt een motelkamer had gehuurd. Een onderzoekje in die richting leek op dit moment de enige juiste om te doen. Snel pakte hij zijn eigen spullen in en na de rekening bij de receptie te hebben voldaan, vertrok hij om aan zijn onderzoek te beginnen.

Ondertussen waren Peet en Ton met Kyra aangekomen in hun motel. Het motel was maar een paar kilometer van de plaats verwijderd waar Belgmans aan zijn speurwerk begon.

Gelukkig voor hen was Belgmans er van uit gegaan dat ze een motel hadden dat verder naar het noorden lag zodat hij steeds verder van hen vandaan ging.

Na de slaappleatsen voor die avond verdeeld te hebben, er waren gelukkig twee bedden, een één en een tweepersoons, in de kamer aanwezig. Kyra nam het eenpersoons bed, terwijl de jongens het dubbele bed namen.

Want om nou direct het bed te delen met twee vreemde mannen bij de eerste ontmoeting ging zelfs haar te ver. Op naar het restaurant om de inwendige mens te versterken. En dat dát geen overbodige luxe was bleek toen de bestellingen werden gedaan. Peet en Ton gingen zoals gewoonlijk weer voor de steak met wedges, maar Kyra kon maar niet beslissen ze was een vis liefhebster en de kaart bood een grote verscheidenheid aan zeebanket. Op aanraden van Peet koos ze voor de visschotel met diverse soorten.

Toen de gerechten klaar waren en aan de bar konden worden opgehaald (want zo gaat dat in dit restaurant) bleek dat de visschotel eigenlijk voor twee personen was bestemd. Maar Kyra liet zich niet uit het veld slaan en begon vol goede moet met eten. Ze zat te bunkeren zoals het een goede backpacker betaamd. Als die al eens een goede maaltijd voorgeschoteld krijgen in plaats van de veel gegeten noedels, eten ze ook gelijk voor twee dagen. Het gesprek verliep aangenaam, maar na een paar pilsjes en het volledig leeg eten van de borden, begon er toch een stemming van slaperigheid te ontstaan bij alle drie. De dag was dan ook behoorlijk inspannend geweest. Er werd al snel besloten de kamer te gaan opzoeken voor een wel verdiende nachtrust. En snel was in de kamer alleen nog gesnurk uit diverse monden en neuzen te horen. Want het idee dat alleen mannen snurken is een sprookje.

Belgmans had nog geen hap gegeten en zijn humeur was tot op het nulpunt gedaald. Tientallen motels, hotels, hostels en andere soorten onderkomens had hij de afgelopen uren aan een onderzoek onderworpen maar zonder resultaat. Het leek wel of de Hollanders van de Nieuw-Zeelandse aardbodem waren verdwenen. Langzamerhand kwam hij tot de conclusie dat hij in de verkeerde richting aan het zoeken was. Hij reed terug in de richting van Manapouri, om vanuit daar verder te gaan zoeken. In het eerste motel dat hij daar bezocht lagen onze vrienden niets vermoedend te snurken dat het een lust was. De Mitsubishi stond op het grote parkeerterrein en hij zag hem meteen. Alleen omdat hij in een auto zat, kon er van letterlijk gaten in de lucht springen geen spraken zijn, maar figuurlijk maakte zijn hart een sprongetje.

Alleen diende zich meteen het volgende probleem aan. Een auto op een parkeerplaats tussen wel een stuk of twintig anderen. Allemaal van gasten die hier de nacht door brachten. Hij kon moeilijk op goed geluk iedere kamer binnen walsen om te kijken of die Hollanders daar soms zaten. Hij parkeerde zijn Toyota op een plekje aan de rand van de parkeerplaats en ging op onderzoek uit. In sommige kamers branden nog licht. Daar kon hij gemakkelijk door de ramen gluren om te zien wie er binnen waren. Maar nergens een spoor van die Hollanders.